

Xavier Cester

Quadern de música

De com es poden alegrar aquestes festes amb gravacions que exploren tant la pietat com l'opulència dels grans compositors

Sacre i profà

Ja tenim les festes a sobre i, com és costum del Quadern, farem unes quantes recomanacions per a tots aquells que desitgin que el tió cagui bona música, i deixarem per a la setmana entrant una segona tria per als monàrquics que esperen la visita dels mags d'Orient d'entre les nombrosíssimes novetats que, crisi o no, la indústria continua editant. Donada l'època, i tot just superada la tradicional cita multitudinària de la Fundació La Caixa, hem de començar pel *Messiah* de Händel –tot i que la seva relació amb Nadal sigui parcial– i el nou enregistrament que n'ha fet **René Jacobs** per a Harmonia Mundi. Més que un grup de solistes desigual, cal aplaudir la colorista direcció del músic belga al capdavant de l'excel·lent **Orquestra Barroca de Friburg** i el **Cor del Clare College**. Tampoc són els solistes l'element més destacat de la versió que **The King's Consort** ha fet per a Hyperion de la *Petite Messe Solennelle* de Rossini. **Robert King** ha triat amb encert la versió original per a dos pianos i harmònim, un dispositiu reduït que no contradiu el fet que l'obra ho és tot menys petita.

A les acaballes del 2006, Mozart no pot estar absent, per això és bo recomanar la *Missa en do menor* que ha gravat **Louis Langrée** (Virgin), a partir d'una edició que ell mateix ha fet de la inacabada partitura. **Le Concert d'Astrée** es troba igual de còmode en el repertori clàssic que en el barroc, però són les veus cristal·lines de **Natalie Dessay** i **Véronique Gens** les que capitalitzen, amb raó, l'interès del re-

Sir Colin Davis, berliozià suprem, ha tornat a enregistrar el monumental 'Te Deum' del compositor francès ■ XAVIER BERTRAL

gistre. Continuem amb el repertori sacre, aquest cop de caràcter molt més monumental i massiu gràcies a Berlioz i el seu imponent *Te Deum* (Profil). Intèrpret suprem del compositor francès, **Colin Davis** va celebrar amb aquesta peça el 450 aniversari de la fabulosa **Staatskapelle de Dresden**, comptant amb un grapat de cors aplegats a la Kreuzkirche de la ciutat alemanya.

De caràcter més recollit són les *Visperas de Confesores* de

Les dosis de sucre postvictorià d'"*Ecce Cor Meum*" de Paul McCartney són plaents durant cinc minuts, nocives durant una hora

José de Nebra, unes obres que mostren una cara més austera de la producció d'aquest compositor de la que vam sentir en el recent concert de María Bayo al Palau. **Àngel Requesens** i **La Grande Chapelle** són els responsables d'aquesta atractiva recuperació patrimonial per al segell Lauda. Si fins ara la norma del Quadern era de parlar només de cedés que fossin recomanables per un o altre factor, ara en farem una excepció amb *Ecce Cor Meum* (EMI), pre-

tensions títol de la nova incursió de **Paul McCartney** en l'univers clàssic. El cronista admet que sempre ha patit al·lèrgia a Beatles i derivats, però tot i això les dosis de sucre postvictorià de l'obra són plaents durant cinc minuts (o durant un viatge d'ascensor), nocives durant una hora. Curiós, tanmateix, que aquest cop no vingui acreditat el nom de cap ajudant i/o negre al costat d'aquest compositor que reconeix sense por que no sap de solfa.

Voluptuositat hipnòtica

■ Centrem-nos ara en plaers més profans i voluptuosos. **Hilary Hahn** demostra que el *Concert per a violí núm. 1* de Paganini no és només un desplegament de virtuosisme desafortat, sinó també una obra de gran musicalitat. **Eiji Oue** l'acompanya amb eficiència en aquest cedé de Deutsche Grammophon que també inclou l'infreqüent *Concert núm. 8* de Spohr. Com infreqüent és a casa nostra *Porgy and Bess*, l'obra magna de Gershwin. **John Mauceri** ha convençut Decca per gravar l'òpera tal com es va estrenar a Broadway el 1935, és a dir, amb els talls que el mateix Gershwin va fer. Hi ha, per tant, menys mú-

sica que en altres registres, però els resultats ens convencen de les virtuts de la concisió.

Philippe Herreweghe continua el seu periple per la música de la segona meitat del segle XIX amb els instruments originals de l'**Orquestra dels Camps Elisis**. Les seves sonoritats donen una plataforma immillorable perquè **Sarah Connolly** i **Dietrich Henschel** se submergeixin en el món poètic de *Des Knaben Wunderhorn* de Mahler. Si es volen sonoritats encara més opulentes i hipnòtiques, la *Simfonia lírica* de Zemlinsky és la tria ideal. **Christoph Eschenbach** pot ser un director discutible, però en aquest

Christoph Eschenbach recrea la música de Zemlinsky ■ DAN LOH / AP

disc de *Capriccio* l'**Orquestra de París** mostra la seva cara més seductora. Esclar que **Christine Schäfer** i **Matthias Goerne** incrementen de forma exponencial el valor del disc. Pel que fa a l'última recomanació, es pot pensar que amb les exòtiques aromes de les *Cançons de la princesa dels contes de fades*, de les *Cançons d'amor de Hafiz* i el ballet *Harnasie*, de Szymanowski (EMI), el cronista ha caigut en la temptació *multiculti*. Res més lluny de la realitat: només ens rendim a la fascinant osmosi que **Simon Rattle**, en puntual retorn a Birmingham, ha aconseguit amb la música del compositor polonès.